

**VIERING VAN WOORD EN GEBED
DOMINICUSKERK UTRECHT
17^e zondag door het jaar C
24 juli 2016**

Thema: "LET OP HET KLEINE..."

Welkom en inleiding

Goedemorgen, u en jullie voor wie deze kerk een vertrouwde plek van samenkomen is. Welkom de mensen van de Antoniusgemeenschap, die vandaag hier een dak boven hun hoofd hebben gevonden.

"Let op het kleine..." is de kerngedachte van dit weekend.

En dat wordt de Eeuwige God wel aan z'n verstand gebracht door Abraham, de vader van het geloof. Hij zal het zijn God wel even helpen herinneren en hij geeft

een schitterend staaltje van onbescheiden en hardnekkig bidden vandaag.

Bidden is dan niet uit de werkelijkheid stappen, maar er middenin gaan staan, jezelf samenpakken met alles wat je bent en neerleggen voor de Eeuwige.

Inleiding op de lezingen

Op zoek naar woorden voor vandaag, zoeken we woorden van oudsher.

De Schrift gaat open en we horen een verhaal over Abraham uit dat eerste boek Genesis, dat boek van in-den-beginne. Gewiekst en slim staat Abraham te sjacheren en te onderhandelen met zijn God om het behoud van de stad Sodom.

En in het evangeliieverhaal gaat Jezus van Nazareth in die geest verder:

"Vraagt en u zal gegeven worden!" Vragen staat dus ècht wel vrij!

De bijbelverhalen geven het ons in de mond.

Eerste lezing uit het boek Genesis 18, 16-32

Evangelielezing volgens Lucas 11,1-13

Overweging

Je weet vandaag toch even niet wat je hoort in de eerste lezing: Abraham, de aartsvader, die de Eeuwige God aan zijn hoofd zeurt en van vijftig rechtvaardigen in de stad Sodom afdingt tot tien. En dat heet dan bidden!

Voor Abraham – en voor iedere gelovige Israëliet – is de relatie met de Onnoembare heel concreet, heel echt ook. Het wil er bij Abraham niet in, dat een stad als Sodom haar ondergang tegemoet gaat, terwijl er toch mensen leven, die hun verbondenheid met God heel serieus nemen. De ervaring van God èn de ervaring van menselijke chaos botsen met elkaar en eigenlijk lijkt het er even op, dat Abraham méér gevoel heeft voor recht en gerechtigheid dan de grote God zelf. En Abraham gaat in discussie:

"Wil je nou werkelijk mèt de boosdoeners ook de rechtvaardigen vernietigen?

God, dat kun je toch niet maken?!"

Abraham spreekt hier geen serie gebeden uit, hij is gebed.

Hij staat daar voor zijn mensen als hun pleitbezorger, hun advocaat – hartstochtelijk en tot in

zijn ziel geraakt. Adembenemend wordt hier verteld wat geloof *zou kunnen zijn*. Abraham houdt de Eeuwige aan zijn woord en beroept zich op de Goddelijke trouw aan mensen: “Zal de God die over hemel en aarde oordeelt, dan geen recht doen aan mensen?” En de Eeuwige God is nog gelukkig ook met dat warme pleidooi.

Daar is Hij naar op zoek: een mens die opkomt voor die in verdrukking zitten, een mens met een geweten, aan wie Hij de zorg voor de aarde en wie daar wonen kan toevertrouwen.

Vijftig, vijf-en-veertig, veertig, dertig, twintig, tien.

Verder durft Abraham niet te gaan. Met minder dan tien mensen kan een Synagoge niet bestaan. Tot op de dag van vandaag zal er in Israel geen plechtigheid beginnen, voordat de “minjan” is bereikt, de groep van tien. Pas dan kan het bidden en zingen beginnen. Een paar jaar geleden hebben we met een groep pastores op het vliegveld van Tel-Aviv ademloos zitten kijken hoe twee Joodse mannen voor het morgengebed alle passagiers afgingen tot ze er tien bij elkaar hadden.

Waarschijnlijk heeft Abraham niet verwacht, dat de God van hemel en aarde naar zijn pleidooi blijft luisteren en op zijn afdingen ingaat, maar vanaf dat ene onbewaakte ogenblik van hartstochtelijk pleiten weet Abraham zich verantwoordelijk.

En we zien hetzelfde gebeuren bij Mozes, bij David, bij Job, bij de psalmdichters en zangers, bij Jezus van Nazareth, bij Dominicus en Catharina van Siena, bij Nelson Mandela en velen in hun spoor. Ze staan voor God en pleiten voor hun volk, dat in geestelijke of politieke nood verkeert en meestal gaat dat samen.

Dat pleiten kan stuntelig gaan, in flarden en simpele woorden, of gewiekt en slim in de zin van: “God, als u nou zorgt dat.....dan beloof ik dat....!”

En toch zit er een onderstroom in van groot vertrouwen - niet dat het wel goed komt, nee - t`è vaak niet goed, t`è veel niet goed. Er is w`el bij allemaal dat moment van kiezen of gekozen worden, roepen of geroepen worden, opkomen voor anderen en volhouden en weten van gedragen en opgevangen worden.

Soms geeft zo'n moment een totale wending aan een mensenleven.

- Samuel – een van God afgebeden kind - hoort tot driemaal toe Gods roep en dat moment van horen vormt hem tot de wijze profeet, die hij zal worden.
- David – de herdersjongen – wordt letterlijk achter de schapen vandaan geroepen om zijn volk te gaan leiden.
- Jeremia – een priesterzoon met een tempelcarrière in het verschiet – wordt geroepen en hij moet een andere weg gaan: woordvoerder, spreekbuis van God, tegenspreker.
- Elia - de geduldige profeet – heeft er genoeg van en hij gaat onder een bremstruik liggen om te sterven, maar hij wordt opgeroepen om te leven en de verantwoordelijkheid voor zijn volk weer op zich te nemen.
- Mozes ziet een vuur dat niet verteert en hij moet een weerbarstig volk de woestijn door leiden op weg naar het beloofde land, veertig jaren lang.
- Dominicus ziet een kerk in verval en hij sticht de zusters en broeders Dominicanen en Dominicanessen – nu 800 jaar geleden.

- Nelson Mandela weet - dóór zijn eigen verschrikkelijke onvrijheid heen – het Afrikaanse volk wat meer vrijheid te geven.

Op velerlei manieren zijn mensen de eeuwen dóór aangesproken, geroepen en uitgedaagd. Misschien duurt het even voordat wij – mensen – durven ingaan op een roep of een vraag, en

zéker voordat wij durven gaan tot de kern van de zaak in alle eenvoud. Het is zo vaak worstelen, niet vluchten naar vroeger of later – niet opgeven.

Dat laat de man zien uit het evangelie van vandaag.

Hij dient geen schriftelijk verzoek in, hij gaat zelf door het donker en blijft zeuren en aan de bel hangen tot vervelens toe. Misschien bedoelt Jezus dat wel met bidden:

“Vraagt en u zal gegeven worden. Zoekt en gij zult vinden.

Klopt en er zal worden open gedaan.”

Veel meer dan woorden uitspreken wordt bidden een uitreiken naar God, omdat een mens er niet alleen voor wil staan, omdat een mens is ingebed in een groter geheel, in een bestaansgrond. Bidden is naar mijn gevoel komen tot spreken en kiezen, weten van diepe onmacht en weer opstaan.

Bidden is “Onze Vader” zeggen en weten dat het een gevaarlijk gebed is, omdat het onze hele inzet vraagt.

Zo zullen we het straks bidden in het gebed van lof en dank.

Baptiste Tuin o.p.